

*பம்

வேதாந்த சங்கிரகம்.

இஃது

திருசெவ்வேலி

தளவாய இராமசுவாமிமுதலியாரவர்களால்,

இயற்றப்பெற்று

—புலகூட—

திருசெவ்வேலி

பெரிய சங்கரநாராயணபிள்ளையனவர்கள்

விநியோகத்தின்படி.

—புலகூட—

திருசெவ்வேலி

சித்தவிநாயகரீதியாகியத்திரகாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது

—புலகூட—

1083-ம் ஆண்டு கிடைக்காவிட்டால்

—புலகூட—

1908

கிரந்தகர்த்தாவின் சரித்திரச்சுருக்கம்.

சுமார் முன்னுற்றைப்பது வருஷத்தக்கு முன் இந்திய சக்கரவர்த்தியாக இருந்த கிருஷ்ணராயரால் என் சமஸ்தானத்தில் அரியநாயகமுதலியாரென்றவர் தளவாயென்றும் பட்டம்பெற்று மந்திரியும் சேனாதிபதியுமாக இருந்தார். அக்காலமுதல் ஆங்கிலேய அரசாங்கம் வருகிறவரை இத்தேசத்தைவாண்ட கர்த்தாக்கள் நவாபுகள் காலங்களிலும் அவ்வண்ணமிருந்த ஷே நளவாய் அரியநாயகமுதலியாருடைய வம்சோத்தரவழியான தளவாய் குலச் சவாமிமுதலியார் தளவாய் அழகப்பமுதலியார் முதலிய சாதாரணப் பெயர்களிற் கலோசியாக 1797ம் ஆம் அந்திய காலம் வரை ஷே உத்தியோகம் இரண்டையும் படித்தும் சில காலங்கூற சிலஜில்லாக்களிற் பிரதிநிதியாக இருந்தும் வந்தவர் தளவாய் இராமசவாமிமுதலியார். இவருக்கு தளவாய் தீத்தாரப்பமுதலியார் தளவாய் திருமலையப்பமுதலியாரென்ற இரண்டு புத்திரர் இருந்தனர். தளவாய் திருமலையப்பமுதலியாருடைய புத்திரர் மூவரில் இந்தக் கிரந்தகர்த்தாவாகிய தளவாய் இராமசவாமிமுதலியார் தனதுஜேஷ்டபிதாவாகிய தளவாய் தீத்தாரப்பமுதலியாருக்குச் சகீகரபுத்திரராயிருக்கின்றனர். இவர் கொல்லம் ஆண்டு 1012ல் பிறந்து தனது குடும்பத்தின் சிறந்த செல்வத்திற்கும் பெருமைக்கும் தக்கபடி சிறப்பாய் வாழ்த்துகொண்டிருக்கும்போது ஏராளமான பொருட்செலவுடன் 1042ம் ஆம் காலியா

நீதிகைசெய்து வந்து, தீர்த்தயாத்திரை செய்து வந்
 த ஸ்ரீராமசிரான்வசிட்டமூர்த்தியிடம் ஞானோபதே
 சம் பெற்றது போல, தர்மராஜகுருவென்னும் விப்பி
 ரோத்தமரிடம் ஞானோபதேசம்பெற்று அபரோகஷ ஆ
 த்துமாறுபவத்துடன் சகரூபமாக விளங்குகின்றனர்.
 இந்த நீடித்த அவிபக்த குடும்பப்பெருமையும் நிர்வாக
 மும் இக்குடும்பமுன்னிலையாகத் தேவாலய பிரமாணிய
 தர்மங்களும் சிறப்பாக நடந்துகொண்டிருக்கின்றன
 ன்று ஷெ.வகைக்கு ஏராளமான மானியங்களை இக்குடி
 ம்ப்பஜட்சியில் விட்டிருக்கிற மேற்கூறிய சக்கரவர்த்திக
 ளின்கருத்து நானதுவரை நீழிந்திரவேறிவருகிறது.
 இந்தக் கிரந்தகர்த்தாவாகிய தளவாய் இராமசுவாமிமு
 தலியார் தனதம்பிரர் இருவரில் முன்னவரான தளவா
 ய் தீத்தாரப்பமுதலியார் காலஞ்சென்று போகின்னவ
 ராகிய தளவாய் அழகப்பமுதலியார் குடும்பநிர்வாகமு
 தலியகாரியங்களை நடத்திக்கொண்டிருக்கச் சகவாசி
 யாய்ச் ஜெகசாநிதியாய்ச் சகரூபமாய்த் தனது ஜென
 னஸ்தானமாகிய திருநெல்வேலி சேஷத்திரத்தில் வாழ்
 ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

முற்றிற்று.

—(18)—

முகவரை.

வேதாந்த சாஸ்திராபிபாயசிகளான முழுட்சக்களில்

அத்தீர்தர பக்குவங்களாயும் ஊர்தகை யல்லல
 னறநிலைப்பவர்களாயும் இருப்பவர்களுக்கு உபயோக
 ப்படுமொறு பலசாஸ்திரங்களின் சாரமசததைத் திர
 ட்டு வசனரூபமாயும் சுருக்கமாயும் வேதாந்தசங்கை
 மென்னும் இந்நூல இயற்றப்பட்டிருக்கிறது. இதனை
 மேலேசொன்ன பக்குவிகள் சற்குருமுமாய் சிரததா
 பந்தியுடன் வாசித்தறிந்தாற் சாஸ்திரதுட்பகைளை
 யறுபவத்திற்குக் கொண்டு வர எளிதிற பிரயோசனமா
 ருமென்று என புல்லறிவிற்குத் தோன்றுகிறது. மகா
 ன்கள் தங்கள் தங்கள் அறுபவத்திற்கு ஒற்றுமைபப
 டுத்த வாக்கியங்கள் இருப்பதை யெடுத்துக்காட்டி யெ
 ன்தவற்றலை மனனிகப பிராத்திக்கிறேன்.

சாற்றுக்கவி.

கோயம்புத்தூர் சுவாமியென வழங்கும் ப்ரம்மபுத்ரி

ராராயணசுவாமிகள் இயம்பியது

சற்சங்க ராமசா மித்தன வாய்ப்புனிதன்
 நிற்சங்க மாநிரா லமபமெயதத்-- தற்சங்க
 நற்கலையா வேதாந்த சங்கிரக நல்கினான்
 நிற்சங்க மாகச செறிது

திருஞெல்வேலிப்பேட்டை

செ. வேணுபுதமபிள்ளையவர்களியற்றியது

சீர்மிகு பிராமணுக்கு வசிட்ட மூர்த்தி செப்பு,
 பிரமக்குண முழுதுந் தேர்ந்தவ்

வோர்பொருளே முப்பொருளா யன்றாய்த் தானா
 முண்மைநிலை யினையெவருந் தன்னைப் போலா

ராத்ரதரான் மகாந்சார மென் வேதாந்த சங்கிரக
மெனவொருநூல் தரணிக் கீர்தான்

தேர்வருமெற் றீருள்தளவா பிராம சாயிச் சின்மயா
னந்த தேகிகச் சிங்கேரே.

பிரம்மஜீ ஸ்ரீசிவச பரமாம்ஸ சற்குருகிண்டேராயீஸ்
அரிசேசவகஸ்ஸூர் V. சிதம்பரமபிளனையவர்கள்

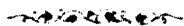
இயம்பிவது

இந்த வேதாந்தசங்கிரகமென்னும் நூலைப் பார்த்தவரிட
டேன் முதல் வாக்கியத்தை வாசித்ததுமுதலாக டேசி
வாக்கியத்தை வாசித்தது முடிக்கும்வரை எனது மனோ
கிருத்தி பதைக்காமலிருக்கவேஇல்லை “மேகைத்தொண்டை
ந்தேழு கடலைப் பூட்டிக் குறுகத் தறித்த குறள்” எ
னத் திருக்குறளின் அருமைகளை ஆன்மீசர் அருவிய
வாறு இந்நூலின் அருமைபானது அனுபவத்தொ
ண்டைச் சிதாகாய முழுமையான் எனதுட் புகுந்திய
தி தோவென வியப்பைத்தருகின்றது. இந்நூலின்
தன்மைக்கேற்ப வேதாந்த சங்கிரகமென்ப பெருந்த
மான நாமமும் இதற்கமைந்துள்ளது. இந்நூலின் மு
றைப் பமைந்துள்ள வாக்கியங்கள் சூரானந்தான
ஞ் செப்பிறவர்களுக்கும் சுவாதுபவஉல்லாசத்தில் இரு
ப்பவர்களுக்கும் ஏற்றசருதியாகிருக்குமாறு இயற்றி
யிருப்பதாய் என்புல்லறிவுக்குப்புகப்படுகிறது.

உ.
கபம்.

வேதாந்த சங்கிரகம்.

பிரம வஸ்துதி.

எல்லா மா பல்லவமா கிருத்ததெதுவே
அதுவாயிருந்து வாழ்வாம்.

து ள் .

வைராக்கியம்.

அவதாரம்.

ஜெக ஜீவபரத்தின் குணதோஷங்களை நன்றாய்
ஆராய்ந்து அதன் உண்மையை அறிந்து அதவிடமாக
வைத்த பற்றுக்களை நீக்குத்தன்மையே வைராக்கியம்.

1. ஜெக மென்பது பஞ்சபூதங்கள் ஒன்றோ
டொன்று கூடிக்குறைந்த சேர்க்கையாலுண்டானது.

2. அச்சேகமானது அண்டமெனவும் பிண்ட
மெனவும் இருவகைப்படும்.

3. அண்டமென்பது சிவர்கள் வாழ்ததற்குரிய
இடமான பிரபஞ்சாகிருதியாய் பூமி, மலை, ஆறு, கடல்
முதலிய உருவங்களாக அமைந்துள்ளது.

4. பிண்டமென்பது தங்கள் தங்கள் கன்மத் துக்கு அநுருணமாய்ச் சுகதுக்கருபமாய் வருகிற போக போக்கியங்களை யதுபவிப்பதற்குச் சீவர்களெ டித்துக்கொண்ட நானாவித வேறுபாடுடைய எழுவ கைத்தோற்றமான வுடல்களாம்.

5. ஜெகங்களும் உடல்களும் ஜடருபமாயுஞ் சதந்தரமாய்த் தொழிற்செய்யுஞ் சம்தியற்றதாயும் அழியத்தக்கதாயும் இருக்கின்றன.

6. ஜெகத்திலுந் தேகத்திலும் விருத்தி ஸூயங் கள் ஆகிற பல வேறுபாடுகளை அபிமானிப்பதும் அததனால் சுகதுக்கங்கள் உண்டாகுவதுமாக விருப்ப தால் அததில் இச்சைவைப்பதனாலுண்டான பிரயோ சனமான துன்பத்தை நினைத்து அபிமானத்தை நீக்கு வதே அறிவாளிகளுக் கழகாகும்.

7. ஜீவர்கள் வாசனைவசத்தாய்ப் பலபல கன் மங்களையதுபவித்து அததனால் வருகிற இன்பத்திற் களித்தும், துன்பத்தில் வருந்தியும் பிரயோசனமொ ன்றுமின்றி ஓயாது பிறப்பிறப்பிற் சுழல்பவர்களாம்.

8. இன்பதுன்பத்திற் சமபாவனைபண்ணி ஆநந் திப்பதே விவேகிகளுக்குப் பொருத்தமானது.

9. பரமென்பது காலசக்தி முதல் நியதி சக்தி யீறுகவுண்டான பலவித தேவதாருபத்தையடைந்த

சுராதிகளே.

10. சுராதிகள் ஸ்வர்களுக்ருரிய கன்மபரிபாகத்துக்கேற்ப உடல்களைக்கொடுத்து அததற்குரிய கன்மங்களை யூட்டியிப்பதும் நீக்கியிப்பதுமான கருத்தியக்களையுடையவர்கள்.

11. கற்பம் பிரளயம் இவற்றிற் தங்கள் தங்கள் தொழில்களையும் பதவிகளையும் சுராதிகள் விட்டுநீங்குவதால் அவர்களும் அறித்தியர்களே.

12. ஜெகதீவ பரம், மித்தை என்று அறிவதே வைராக்கியமாகும்.

வைராக்கியம் முற்றிற்று.

முழுக்கத் துவம்.

அவதாரிகை.

எத்தன்மையுடைய குருவை எத்தன்மையுடைய சீடன் 'சுரணாகதியடைந்து பாசம்நீக்கிப் பரகதியடையக்கூடுமோ அவ்விதசீடன் அடையவேண்டிய சாதன சம்பத்துக்களையும் பரகதியடையும்வரை அவன் அய்யோசிக்கவேண்டிய விதிகளையும் தெரிவிப்பது முழுக்கத் துவமாம்.

1. ஆத்துமநிச்சயத்தைக் குருவாலன்றி யடை யமுடியாது.

2. சுவாறுபவப் பரமபரையில் உபதேசம்பெற் றவாகளாகவுஞ் சாக்ஷாத்கார லிலையை யடைந்தவர்க ளாகவுஞ் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், என்ற நான்கும் உபதேசிக்க வல்லவாகளாகவு மிருப்பவர்க ளே ஞானாசாரியர்.

3. சரியை கிரியை யோதங்களுளும் பழகிச்சாத னம் நிறைந்தவர்களைப் பக்குவசோதனைசெய்து மகா வாக்கிய வுபதேசஞ் செய்யவேண்டும்.

4. மனது ஒருமையடைந்து கேட்பவர்களுக்கு ஞானம் போதிக்கவேண்டும்.

5. ஞானத்தைப் பெற்றவர்களும் விஸ்வாநதி யை விரும்பும் பக்குவாகளாவா.

6. ஆத்துமாவிறறேன்றினை அறிவு அதில் ஒடுங் குய்தே முத்தியென்றறிந்து போகஇச்சை ஜெகத் தாகவிகளை நீக்கினவனே பக்குவன்.

7. அறிவதெல்லாம் அறிந்த மனதுக்கு அடை வு ஏதென்றால் போகவகளைத்தனதென்று எண்ணும் நினைவைத் தவிர்த்துநின்றலாம். இதுவேபக்குவம்.

8. காளைப்பருவத்தில் உலகாசாரத்தை நீக்கித் தன்மனதினுதித்த அற்ப விசாரத்தால் ஞானத்தில்

மனதை நிலைபெறச்செய்வது ஆச்சரியம்.

9. ஆசிரியரிடத்திற் சிரத்தையடைந்த சீடனுக்கே உபதேசம் பலிக்கும்.

10. பக்குவகாலத்திற்செய்யும் உபதேசத்தாலுஞ் சாஸ்திர ஆராய்ச்சியாலும் அறிவு உதயமாகும்.

11. மனது சாந்தமடைந்து போகக் கைத்து அஞ்ஞானம் கசித்தபோது சீடன்மனதிற் குருவாக்கியக் கலந்து ஞானம் உதயமாகும்.

12. அற்ப அறிவையுடையவர்களுக்கு ஞான சாஸ்திரத்தைப்போல எத்தனாலும் அஞ்ஞானத்தைக் கொடாது.

13. அபக்குவனுக்குக் கொடுத்த வாக்கியப்பொருள்கள் பயன்படமாட்டா.

14. உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பு நீக்காதவர்களுக்கு இராச்சியபாரத்தைப் பார்க்கிலும் துறவே நன்மை பயக்கும்.

15. உபதேசத்தை கிரேதமாய்க் கேட்பவர்களுக்கு ஓரூ பிரயோசனமுமில்லை.

16. தத்ப்பதம் அடையும்வரை சுருதி குரு சுவாதுபவத்தில் கிடாமற்பழகவேண்டும்.

17. அறிவையுடையவர்களுக்குச் சரீதுக்கள் சங்கமே பரிதத்தை நீக்கச் செயலமானது.

18. பூதமுள்ள வசனங்களைச் சிறுவர்கள் சொன்னாலும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

முழுசுத்துவம் முற்றிற்று.

உற்பத்தி அல்லது சீரவணம்.

அவதாரிகை.

சரணாதியடைந்தசீடனுக்கு சற்குருவானவர் ஜக ஜீவபர உற்பத்திலயங்களைத் தெரிவித்து அறுட்டிக்கவேண்டிய மார்க்கங்களை உபதேசிப்பது சீரவணம்.

1. சைதன்னியத்தில் உதயமான சங்கற்பஞ் சைதன்னியமேயாகும்.

2. பிரமமே உல்லாச விஜயாற் சீரமுடைய வனைப்போலவும் புமனைப்போலவும் பிரகாசிக்கும்.

3. பிரமமாகிற நமது ஆத்தமாவே, பிரமமென்றாக் கூடஸ்தனென்றும் ஈகரனென்றஞ் சீவனென்றும் நான்கு சைதன்னியமாகும்.

4. சைதன்னியத்தில் உதயமான அறிவே ஈகரனாகும்.

5. ஆத்தமா தன்மாத்திரா பூதத்துடன்சேர்ந்த போது மனமாகும்.

6. சங்கற்பத்தோடுசேர்ந்த ஆத்மா ஜீவனாகும்.

7. ஆத்தம சங்கற்பத்தில் உதயமான அறிவே

ஆகாயமுதலிய ஜெகத்தாகும்.

8. அறிவுக்கிசைந்த நானாவித வடிவங்களாய்
எந்தஇடத்தில் எப்படித்தோன்றவேணுமோ அப்ப
டித்தோன்றவதான ஜெகம் பிரமமேயாகும்.

9. ஆத்தம சைதன்னியமே ஜெகத்தைச்சிருஷ்டி
த்து அந்தந்தவடிவமாக நிற்கும்.

10. ஜெக்சிருஷ்டிக்கு நியமயில்லை ஒவ்வொருகா
லத்தில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமான சிருஷ்டி
செய்வார்கள்.

11. மனதின் சங்கற்பமே தேகமாயுஞ் ஜெகமா
யும் விளங்கும்.

12. மனம் ஒன்றிப்பற்றுமேயானாற் தேகமும்
அதன்ஞெழிலாக தோன்றாது.

13. சலனமற்ற மனதின் திபானமுதிர்ச்சிவிற்
திபானித்த பொருள்வடிவமாகிற திபானாதமுண்டா
கும்.

14. ஓரண காரியமின்றி பிரமத்தினிடத்தில்
உலகங்கள் தோற்றல்மாத்திரமாய்ப் பிரகாசித்துக்கொ
ண்டிருக்கிறது.

15. வேற்றுமையாய்த்தோன்றின செகலிவபரம்
மூன்றும் அற்பமுயில்லாமல் நசித்தால் சைதன்னிய
மே தானாகவிளையும் அதுபவமுண்டாகும்.

ஜெகத்துக்கு ஆதாரமான அஞ்ஞானபூமி.

16. ஜெகஜீவபரத்தை யடக்கிவைத்துக்கொண்டு உதயமான அறிவே முதற்பூமிபாகிற வித்துசாக்ரம்.

17 அவ்வறிவே மாயையைத் தன்வசம்வைத்துக்கொண்டு தொழில்நடத்துவதே இரண்டாவதுபூமிபாகிற சாக்ரம்.

18. அவ்வறிவே அவித்தையிற்கலந்து சகல கிர்த்தியங்களையும் நடத்துவதே மூன்றாவது பூமிபாகிற மகாசாக்ரம்.

19. அவ்வறிவே தன்னைமறந்து தொழில்நடத்துவதே நான்காவதுபூமிபாகிற சாக்ரம்சொப்பனம்.

20. அவ்வறிவே தன்னைப் பூரணமாய் மறந்து விஷயமயமாய்நின்று தொழில் நடத்துவதே ஐந்தாம் பூமிபாகிற சொப்பனம்.

21. அவ்வறிவே விஷயாகாரமாய் நின்று தொழில்நடத்தியும் ஒவ்வொருகாலங்களில் மறந்ததைத் திரும்ப நினைப்பது ஆறும்பூமிபாகிற செஷ்பனசாக்ரம்.

22. அவ்வறிவே தன்னைப் பூரணமாய்மறந்து செகஜீவபரமாய் நின்று மயங்கித் தொழில் நடத்துவதே ஏழாம்பூமிபாகிற கமூத்தி. ஒவ்வொரு பூமியும் அநந்தபேதமாய் விளங்கும்.

23. மேற்சொல்லிய முதல் மூன்றுபூமியும் அறிவாகாரமாய் நிற்பதால் ஞானமாகிற சாக்கிரமாகும்.

24. 4, 5, 6, இம்மூன்று பூமிகளுக் தன்னைமறந்து தொழில் நடத்துவதாற் சொப்பனமாகும்.

25. ஏழாவதுபூமி தன்னை முற்றிலும் மறந்து மயங்கி விஷயாகாரமாய்நின்று தொழில்நடத்துவதாற் சுழுத்தியாகும்.

உற்பத்தி முற்றிற்று.

திதிப்பிரகரணம் அல்லது மனனம்.

அவதாரிகை.

ஆசிரியர் உபதேசித்தவண்ணம் பலபல சாஸ்திரங்களைப்பார்த்து அதற்கும் இதற்கும் ஒற்றுமைபாபிருப்பதை உணர்ந்தும், அதிலுண்டாகும் சந்தேகங்களை ஆசிரியரிடமும் சாதுக்களிடமும் வினவியும், தன் மனதில் அமுர்த்திப்படி செய்தல் மனனம்.

1. மனோவிபாகியைச் சுமுவாய் நீக்கத்தக்க மருந்து நித்மனமே.

2. நிராகசயுத் தன்முயற்சியுமுடைப மனதின் உபசார்தியே நிச்சதியாம்.

3. முயற்சியினால் மனதைச் சித்தாகவுஞ் சடமாகவும் விளங்கும்படி செய்யலாம்.

4. மனதில் எந்தெந்தவாதனை யெப்போதெப்போது தோன்றுகிறதோ அப்போதப்போது அதையழிக்கில் மனமாகிற மாயைகளும்.

5. விவேகிகளாயிருந்தாலுந் தன்னைமறந்து எத்தொழிலைச்செய்யினும் பவத்தில் விழுவார்கள்.

6. மரணகாலத்தில் நினைத்தவண்ணம் ஜெனனமுண்டாகும்.

7. சகலமும் நானேயென்றும், என்னைத்தவிரவொன்று மில்லையென்றுந், தேகமே நானென்றுந், சொல்லப்பட்ட அகங்காரம் முன்றில் முந்தியவிரண்டும் நல்லது. பிந்தியவொன்று கெட்டது, நல்லதைக் கொண்டு கெட்டதை நீக்கவேண்டும்.

8. சரீரத்தை நானென்பதே யிகுபத்தொரு நரகமுமாகும்.

9. உலகப்பொருள்களில் ஒன்றாவதுசதா இன்பத்தைக் கொடாததால் அதையறிந்தும் ஆத்தமவிராரணை செய்யாதவர்கள் மனிதவடிவமான கழுதையே.

10. குரியனிடத்தும் புழுவினிடத்தும் ஞானமே நிறைந்திருக்கிறதென்ற அதுசந்தரணம் எப்போ

அஞ்செய்யவேண்டும்.

11. உலகத்திலுள்ள பொருள்களெல்லாம் ஆத்மாவின் தரிசுப் பிரகாசிக்காது.

12. ஞானமே ஜெகம்போலத் தோற்றுகிறது.

13. சப்தமுதலான விஷயங்களையறிவது எதுவோ அதனவே ஆத்துமாவாகும்.

14. அப்பியாசிகள் ஞானனுபயம் வருகிறவரை ஆசிரியர் வாக்கை நம்பிக் கொள்ளவேண்டும்.

15. அஞ்ஞானமிருக்கும் வரை பிரமபாவனை வராது. உலக போகப்பிரமைமிருக்கும்வரை மனம் முதலியவை நீங்காது.

16. மாயையை யுண்டாக்கினது ஜீவர்களிடத்தில் வைத்த கருணையே.

17. சித்தத்தி வாசனாருபமாயும் அஞ்ஞானாருபமாயு மிருக்கும்.

18. சத்துக்கள் தெரிசனமும் அதுக்கிரமும் மல்லாமற் பிரமசுகமான ஆத்துமலாபங் கிடைப்பது அரிது.

19. திரிலோகங்களிலும் தேடிப்பார்த்தாலும் ஜெகமென்பது பஞ்சபூதத்தைத்தவிர சூருவதுபூதமில்லை.

20. ஜெகமானது சத்தியமும்ல்ல அசத்தியமுமல்ல. கனகின் றன்மைபோலாகும்.

21. சதா பிரிவற்றிருக்கிற ஆத்துமாவை யுணராதிருப்பது மாயையின் கிசித்திரமே.

22. ஆத்துமாவினிடத்தில் அகந்த சக்திகள் தானேயுண்டாய்த் தன்றன்றொழிவிச்செய்து தானே வயப்படும்.

23. தன்னைமறந்த இடத்தில் உண்டான சங்கற்பங் காரணமாகக் கன்மமுண்டாகும். கன்மங் காரணமாகச் சென்மமுண்டாகும். கன்மத்தினுரிமையே சகதுக்கங்களுக்குக் காரணமாகும்.

24. முக்குணத்தாலுண்டானது ஜென்மம்; தமோகுணத்தால் சோம்பல் நித்திரை மயக்கமும், ரசோகுணத்தால் காமக்குரோதாதி கிருத்திகளும், சாப்திககுணத்தால் கிடுதிக்கான சத்திருத்பங்களு முண்டாம்.
திதி முற்றிற்று.

உபசாந்தி அல்லது நிதிதி.

அவதாரிகை.

மனனஞ்செய்தவண்ணம் ஈட்சயித்து தன் அதுபவத்துக்குக்கொண்டுவந்து மனமானது சாந்த ரூபத்தை அடையும்படி செய்வது நிதிதிநாம்.

1. விருத்திக்குரிய நீக்கிவின்ற அழிப்பு ககாச ரமாக விளங்குகிறது என்பது முதலாவது மஹா வாக்கியக்கருத்து.

2. அவ்வறிவு சுத்த அசுத்த வாசனைநீக்கிபாவு மாய்ப் பிரகாசிக்கிறது என்பது இரண்டாவது மஹா வாக்கியக்கருத்து.

3. அவ்வறிவு சத் தசத்தின் மத்தியில் விபாபித் துப் பிரகாசக்கருக்கெல்லாம் பிரகாசமாய் விளங்கு கிறதென்பது மூன்றாவது மஹா வாக்கியக்கருத்து.

4. அவ்வறிவு ஒவ்வொரு சர அசர வடிவங்களி லும் நான் நானென்று விளங்கியும் இருந்தும் ஏகமா யும் அநேகமாயும் உள்ளதாயும் அல்லதாயும் பிரகாசி த்து விளங்குகிறது என்பது நான்காவது மஹா வாக்கியக்கருத்து.

5. பலசாஸ்திரங்களைப் பார்ப்பதிலும் இச்சை யை நீக்கமுயல்வதே நல்லது.

6. விசனையை நிர்ப்பயமாய் நீக்குவது அறி வைத்தவிறு மற்றவைகளால் முடியாது.

7. சங்கற்பமென்ற மனமே மாயாவிருஷத்து க்கு வேராகும். அதைக்கெடுக்கவேண்டும்.

8. முயற்சியில்வந்த விசாரணையினால்தான் குரு உபதேசத்தாலும் சூத்துமலபக் கெடப்பதன்றிக்

கிரியையினாலாவது யோகத்தினாலாவது கிடைப்பாது.

9. உலகமெது நாம் யார் என்று சத்துக்களு டன்சேர்ந்து விசாரிக்கும் விசாரணையே ஞானமாகும்.

10. உலகப்பொருள் ஒவ்வொன்றிலும் ஞான மாநிற வுன்சொருபத்தை விடாதுபார்க்கவேண்டும்.

11. விராகம் விசாரணை அறிவு அதுபவம் இந் நான்கும் ஒருமித்து அப்பியாசிக்கவேண்டும்.

12. ம்னோநாசம் வாசனாசுபயம் பிரமஞானம் இம்முன்றும் சமத்துவமாகப் பழகினாற் சிலநாளில் சூத்துமப்பிரபோசனமாகும்.

13. ஞானத்தை யறிதல், சத்துக்களைச் சேர்தல், வாசனையை விடுதல், பிரானவாயுவை யடக்கல், இந் நான்கும் மனதைக்கெடுக்கும் வகையாகும்.

14. அத்துவித அப்பியாசபலமும் பிராணபந் தனமும் மனமடங்குதலும் இம்முன்றுமாவது அல் லது ஒன்றாவது தவறாமற்பழகவேண்டும்.

15. மண்முதற் சகலவஸ்துக்களும் பிரபஞ்ச மும் அவஸ்கைகளும் மதங்களும் மனத்திலிருப்ப தன்றிப் புறத்திலில்லை.

16. மனம்பருக்கில் ஞானந்தாரத்தில் விலகும்.

17. மனதின்குளிர்ச்சிக்கும் கொதிப்புக்குந் தக் கப்படி உலகந்தோன்றும்.

18. ஜெகந்நிவர்த்திக்குத் தக்கதாய்ப் பரஞ்சட-
ராகிய ஜோதிதோன்றும்.

19. மோகத்தில் வருந்துகிற ஜீவனை முத்தியிற்
சேர்ப்பதே வல்லபத்திலும் வல்லபம்.

20. துரியநிலை படையும்படி செய்வது தன்னு-
டைய முயற்சியேயாம்.

21. சரீரத்தைநம்புதலே பற்றுதல்; சகலமுஞ்
சொருபமாதலினால் இச்சிப்பதும், இகழ்வதும் நீக்கி
நின்றநிலையே பற்றின்மை.

22. சடம் அசடம் இரண்டுக்கும் மத்தியிலிருக்-
கிற ஆத்தம தத்துவத்தைப் பிரமமென்றே வேதஞ்
சொல்லுகிறது.

23. விடயமும் ஞானமும் பொருந்தின இடத்-
தில் உதயமான சகமானது அதுபூதியின் சொருப-
மான பிரமரசமென்று வேதஞ்சொல்லுகிறது.

24. பிராண பந்தனத்தினாலேயே நீண்டஆயுளு-
ண்டாகும், வார்த்திகமும் மரணமும் தூரத்தில் விடு-
கும். போகிகள் சித்திகளை விரும்புவதும் இதனாலேயே.

25. கற்பனாவிறை:— சம்சாரமாயைக்கு மூலம்
தேகம், இதற்கு மூலம் மனம், இதற்குமூலம் இரண்டு;
ஒன்று பிராணசுலனம், மற்றொன்று வாசனையினமுத்-
தம். இவ்விரண்டுக்கும் மூலம் திரிசியமே.

26. பிறவிதோறும் தொடர்ந்துவந்த வாதனைகள் வெருகாலத் திபானப்பழக்கத்தால் நீங்கும்.

27. புத்தியன்றி மனதைபொடுக்க நினைத்தால் மனம் கொந்து ஒன்றையும் நம்பாமல் மருளும்.

28. அசத்தவாசனையிலும் அநாத்நாம வர்க்கத் திலும் கலப்பதே துர்ச்சக்கமாம்; இதை பவசியம் நீக்கவேண்டும்.

29. ஜெகம் ஞானிகளுக்கு ஆனந்தமாயும் அஞ்ஞானிகளுக்குத் துன்பமாயுமிருக்கும்.

30. அறிவு யுத்தி முபற்சி பிவற்றற்றான் சங்கற்பத்தைக் கெடுக்கவேண்டும்.

31. அகபூசைபாவது பிரத்தியேக ஆத்தமாவைச் சதாதிபானித்து அசன சபன வாகனாதி போக போகியங்களாற் சசதுக்கருபமாய் வருகிற சகலவிருத்திகளையும் ஆத்தமசக்தியின் கிண்சமாக எப்போதும் பாவனைசெய்வதேபாம்.

32. பரிசுவேதியாற்றும்பிரர் தங்கமாவதுபோல ஞானத்தால் மனம் நிர்மலமாகும்.

33. கிடபங்கன் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நீங்கிற்றோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு ஆனந்தமுண்டாகும்.

34. ஞானம் உதயமானால் அன்பிதில் மேலுக்கு மேல் கிருத்தியடைபச் செய்யுளாம்.

35. மூல இசையைக் கெடுத்து மனோநாசம் ஆகாதவரையிலும் பிறப்பகலாது.

36. ஜெகம் சுத்தவாசனையாலன்றித் தன்மயமாகாது.

37. யான் எனது என்றதோற்றம் வந்தபோது சொருபசிந்தனையால் நீக்கவேண்டும்.

38. தேகம், இந்திரியம், பிராணன், கரணம், அவித்தையாதிகளை நீக்குவது, சிபதிகளைதலாம்.

39 அநாத்துமவர்க்கங்களை நீக்கிவின்ற, அறிவைத்தெரிசித்தல் தொம்பத தெரிசனம்.

40. அவவறிவு அகத்தோடுங்கடி பெல்லாமாய் நிற்கிறோமென்ற வினைவுந தவிர்த்துநிற்பது தத்பத தெரிசனம்.

41. எல்லாமாயும் அல்லவாயும் வெறுத்தெரிவாய்க் காத்ததவம் போகத்தவமினறி நிற்பது அசிபத தெரிசனம்.

உபசாந்தியில் நிதிதி முற்றிற்று.

உபசாந்தியிற் சமாதி.

அவதாரிகை.

அநாத்மவர்க்கங்களைக் களைந்து சேடித்து வின்ற ஆன்மாவைத் தெரிசித்து அபரோட்சமாய்ப் பிரத்திபேக்ஷகம் சொருபமாக விளங்குவதே சமாதியாம்.

1. ஆசிரியர் உபதேசித்தவண்ணம் தான்றனித் திருந்து சிந்தித்து உலகங்களும் ஸ்தாபித்திருக்கிற கிரியைகளும், காஷிப்பொருள்களும், பிரமமேயென்றும் அதுவே நான் என்றுந் தெரிந்து ஒருமைபடைந்த மனமாய் அறிவாகாரமாக நிற்பதுவே சமாதி.

2. ஈகரானுக்கிரகத்தால் விசாரந்தோன்றி மன னத்தால் அநாத்நாம வர்க்கத்தைக் களைந்து சேடித்து நின்ற அதுவே தானாயும், தானே பதுவாயு மிருக்கிற வொருமை பிரண்டென்பதாய்ப்பிரிந்து திரும்பவும் ஒன்றாகி அதுவே தானாகவும் தானேபதுவாகவும் ஐக் கியமாக இருக்கிறோமென்றுதெளிந்து அழிவில்லாத தேவே ஜெயவென்று தோத்தரித்து வஸ்துநிச்சயஞ் செய்து தானே தானாக விளங்குவதே சமாதி.

3. பிரணவ உச்சாடணத்தால் அகார உகார மகாரங்களால் உண்டான ரேசக ஸூரக கும்பகங்களின் வழியாய்த் தேகத்தை நிலைபெறச்செய்து மனவொரு மையினாற் கூடஸ்த பிரமமாக நிற்பதுவே சமாதி.

4. சகலபற்றுக்களையும் நீக்கிநின்றபோது சில விகற்பங்கள் தோன்ற அததற்கெதிரடையால் அந்த ந்த விகற்பங்களை நீக்கச் சேடிக்கும் ஆத்தமா மாத்திர மாக நிற்பதுவே சமாதி.

5. மனம் ஒருமைபடைந்தபோது பிரணவத்தை

யுச்சரித்து அந்த நாதத்தொனியுடன் விரத்திஞானத்
தைக்கரைத்துத் தானாகச்சேடித்து நிற்பதுவே சமாதி.

6. சிவன மனனத்தால் நிச்சயித்து மேலே
சொன்ன பிரகாரமன்றியும் வீன்னும் பலவித தந்திரங்
களைக்கொண்டு சமாதி உடுவதும் சாம்பிரதாயமாக
இருக்கிறது.

உபசாந்தியிற் சமாதி முற்றிற்று.

நிர்வாணம் அல்லது சாக்ஷாத்காரம்.

அபதானிக.

சமாதியின் சமஸ்காரம் விலகாமல் தண்டமா
யும் அகண்டமாயும் விளங்குவது நம்மைப்பற்றி வேறு
இல்லை என்று சர்வசாக்ஷியாய் விளங்கித் துரியாதித
பதத்தில் நின்று ஜகஜீவபரத்தில் பிராரப்த கன்மவசத்
தாய்வருகிற எவ்வித கிருத்தியங்களையும் செய்யும்
செய்யாமதும் எல்லாமாயும் அல்லவாயும் இருந்து நூ
னே தானாக விளங்குவதே சாக்ஷாத்காரமாம்.

1. எது சரீரத்தை யசைக்கிறதோ, எது பிறவிக்
குவித்தா யிருக்கிறதோ, அதுவே மனமாகும். அதை
மூலத்தேடே விட்டுவிடவேண்டும், அதுவே சகலத்
நியாமமாகும.

2. சன்மார்க்கத்தால் மனதுக்கு முலமான அகம் பாவத்தைக் கெடுப்பதே மனமுண்டாகாமையாகும்.

3. மல்லிகைப்பூவைக் கசக்கவாவது வருத்தமுண்டு அகங்காரத்தைக்கெடுக்க அவ்வளவுகூட வருத்தமில்லை.

4. அறித்தை நாசமானால் மனம் நாசமாகும். இது மனத்தின் உருவநாசம். இதனையடைந்த மனம் உண்மைபென்ற பெயரைப்பெறும். இதில் மைத்திரியாதி குணங்கள் விளங்கும். இதுவே ஜீவன் முத்தி.

5. மைத்திரியாதி சாப்திக குணநாசமே அருவ நாசம். இதுவே விதேகமுத்தி.

6. வழிகடக்கிறவன் மனதின்றி பொன்றைப் பார்க்கும்போது அந்தஇடத்தில் எந்தப்பார்வை நிறைந்திருக்கிறதோ அதுவே விபாபகஞானமாகிய பிரமமாம். அதுவே நாம்.

7. ஞானத்தின்கண் உலகங்கள் யாவும் பொருந்தியிருந்தல் பலவித ரேகைகள் பொருந்திய வெருகையைப்போல வேறுபாடற்றதாகும்.

8. சித்தானது ஜீவனென்ற நாமத்தைபடைத்து புரியட்டக சரீரத்தைபுடையதாய்ச் சொப்பனத்தின் மேற் சொப்பனந்தோன்றவதுபோல ஞானவித கற்பனையான உலகமாகவிளங்கும்.

9 அணுவுக்கணுவாயுள்ள சூத்துமா அநுபூதி
பிள்ளையே விபாபிகளும்.

10. சூத்துமாவானது அநுபூதியி னளவாய்க்
காணப்படும் பொருள் போல னானவாண்களுக்குத்
தோற்றப்படும்.

11. சகல வஸ்துக்களிலும் உள்ளும் புறம்பும்
சூத்தமப்பிரகாசம் விளங்கும்.

12. உண்மைவீதை:— திரிசுபத்துக்கு வித்து
அறிவாகிற சித்து, சிததுக்கு வித்து சத்து, சத்துக்கு
வித்து துரியம், துரியத்துக்கு வித்து அத்துவைதம்.
இதற்கு வித்திலை

13. புறபூதை:— ஞானம், சம்பாவனை, சந்தோ
ஷம், என்கிற புஷ்பங்களால் சூத்தமதத்துவத்தைத்
திரிகரண சுத்தியாய்ச் சதா விடாது தியானிப்பது சுப
ம் பிரகாசமான ஞானத்தெய்வ புறபூதையாம்.

14. கர்த்தாவும் உலகமும் ஒன்றசேர்வது சகல
வுயிர்களுக்கும் பொதுவானதும் அதிலுண்டாகிற
ஞானசகிப்பாதத்தைத் தனதுசொருபமாகக் கிரஃபி
பதே ஞானிகள் ஞானத்துமாவுக்குச் செய்யும் பூஜை
யாகும்.

15. விடயங்கள் நினைவுக்கு வராமலும் நீங்கா
மது மிருக்கும்நிலையே ஞானியின் அநுபவமாகும்.
இதுவே சத்திச் சாமானியம்.

16. ஆத்தமாவி ஹதயமான அறிவு பரோபம டையாமத சமமாய்ச் சொச்சமாய்ச் சர்வவிபாபகமாய் னினக்குவதே ஞானியின் அநபவமீரூம்.' இதுவே சித்தா சாமானியம்.

17. ஞானிகளின் மனம் பிரமசொருபத்தைத் தவிர வேறில்லை.

18. உடல்பேரொருபட்டும் உடலின் வாசனையும், உலக விவகாரமும் நீங்காது

19. சகலமுஞ் சித்சொருபமே. அதன் பலசக்திகள் ஜெகமாய்ப் பிரகாசிப்பதால் ஜீவன்முத்தர்கள் ஒன்றிலும் அதிசயப்படார்கள்.

20. ஜீவன்முத்தர்களுக்கு இச்சகையில்லாததால் அவர்கள் மாயாகாரியமாகிற சித்திகளை விரும்பார்கள்.

21. சத்துக்கள் சம்சாரத்தில மனமும் நல்ல நினைவு மிருந்து மில்லாதவர்களே.

22. அறுபூதியுடையவனுடைய வள்ளல் காரிய வசமாயலைந்தாலுங் கவையுறுது.

23 சத்துரு மித்துருவாயுள்ள போகமுதலான யாவும் விசாரணையடைந்த மனதை யசைக்கமாட்டாது.

24. 'திரிசியத்தை யடையாத ஞானத்தை யடைந்தநிலையே, எவ்வித தொழிலைச்செய்ததும் திரிசியமும் விர்த்திஞானமும் நீங்கின ஆத்தமாவாரும்.

25. ஆகத்தம் நீங்கி ஆகத்துமாயில் லயமடைந்த போது சரீரத்தொழில், திரிசியம், ஆகத்தம், ஒன்றும் அறியாதிருப்பதே சதாகத்தமாகும்.

26. மனந்தெளிந்து பலபோகங்களைப் புசித்தா லுந் துன்பஞ்செய்யாது.

27. யுகம் அழிந்தாலும் ஆசிரியர் உபதேசித்த வாக்கியார்த்தப்பொருளை ஞானவான்கள் மாறுபடுந் தார்கள்.

28. ஞானவான்கள் நீண்டகாலச் சமாதிப்பழக் கத்தால் நின்மலமனதினால் ஒருபொருளைநினைத்தால் அப்போது அவ்வண்ணமாகும்.

29. விடயசுகமில்லாத ஞானமானது சதாகால மும் தொடர்ந்திருக்குமானால் தெளிவான போகங்களு ம் மோகமு மடையலாம்.

30. மனம் நசித்தவர்களைத் தேவர்களும் அன் பினாற் கிறேகிப்பார்கள்.

31. ஷ்வித சுகதுக்கங்கள் அகத்தம் நேர்த்தா லும் சம்சாரப் பிரமையானது சத்துக்களை யவற்றில் அழுந்தச் செய்யாது.

32. பஷியின் சிறகைப்போலச் சுகதுக்கங்களு ண்டாகும்போது ஏககாலத்திலுண்டாய் ஒன்று மற் றொன்றால் அழியும்.

33. தன்முயற்சியினாலுண்டாகும் பகிர்முக அக் தர்முகத் தொழில்களில் விருப்பு வெறுப்பின்றிப் பல பேசைஷயைவிட்டுச் சமமாய்ததொழிற் செய்பவனே மாகர்த்தன்.

34. அசன சயன முதலிய போதபோக்கியக் களிலுண்டாகிற சிறுமை, பெருமை, நன்மை, தீமை, குணம், தோஷம், உணராமற் சமமாய்ப்போகங்கள் புசிப்பவனே மாபோகி.

35. ஏடணைகளிலுண்டாகிற சகலவஸ்துக்களிலும் பிராணிகளிலுந் தனது அக்ஷிய மென்றுணராமல் நிரீகாரியாய் எல்லாவற்றையும் தியாகஞ் செய்துஞ் செய்வாதவனே மாத்தியாகி.

36. மூடப்புத்தியும் விரிந்த ஆசையு மில்லாத தால் ஞானிகளின் மனம் நின்மலமாய்ச் சுகபோதமாய் இருப்பதே யவர்களுக்கு அடையாளமாகும்.

37. ஜெக விவகாரங்களில் யார் யார் எப்படி எப்படி விளங்குகிறார்களோ அப்படி அப்படியே அவ ரவர்களிடம் விளங்கிப் பற்றின்றி யிருப்பதுவே ஞானி யின் வல்லபம்.

38. போக மதுபகிக்கப் புமானுக்குப் பொருந் தினது ஸ்தூலதேகமாகும். சங்கற்பாகாரூமாய் இன் பதுன்பத்தைக் கொடுக்கிற மனமானது ரூக்கும தேக

மாகும். ஆதிமத்திபார்த்த சிதமாபுன்ன ஞானமே முன்றாவது சரீரமாகும். இதைப் பிடித்துக்கொண்டு மத்திரண்டையும் விடல் வேண்டும். இதவே துரிய பதமாகும்.

39. மோக்ஷமாவதுபாதோர் தேச, கால,வந்து முதலியவை பல்ல. அகங்காரத்தால் நானென்ற மய க்கத்தைக்கொடுக்கிற மனம் நாகமடைவதே ஆம்.

ஞானபூமி.

40. ஜெக,ஜீவ,பர,முன்றும் மித்தை பென்றநித் து பந்தத்தை நீக்கமுயன்று சாதசங்கத்திற் சேர்ந்து விசாரணை செய்வதே முதற்பூமிபாதிற் சுபேகாஷ.

41. ஆனிரிய ருபதேசம்பெற்று சாதக்களின் சேர்த்தகையாறுண்டாகும் வக்கிபார்த்த துட்பங்களை பூமித்தறிந்து அதை அதுசந்தானஞ் செய்வதே இர ண்டாம் பூமிபாதிற் விசாரணை.

42. இவ்விரண்டின் பழக்கத்தாற் புறப்பற்று அகப்பற்றுக்களை நீக்கி பகாத்தும வக்கங்களைக் களை ந்த பிரத்தியேகாத்துமாவாய் நின்று சமாதி பழகுவ் தே முன்றும்பூமிபாதிற் ததுமானி.

43. சமாதிப்பழக்க விசேடத்தால் ஆத்துயா துபயம் விளக்கி நிற்பல் நான்காம் பூமிபாதிற் சத்த வாகத்தி.

44. எப்பொழுதும் அக்முகமாய் ஜெகத்தோற்ற மற்று ஆகந்தாதபூதியாய் விளங்குவது ஐந்தாம் பூமி பாகிற அசம்சத்தி.

45. ஆகந்தமாய் விளங்குகிறோமென்ற நினைப்பு மற்று ஒன்றிரண்டன்றி அத்துவிதமாய் விளங்குவது ஆறாம் பூமிபாகிற பதார்த்தபாவுணை.

46. வெறுத்தெரிவாய் அந்த லற்று இருத்த எண்ணமிருப்பது ஏழாம் பூமிபாகிற துரியம். இந்த ஞானபூமிகள் ஒவ்வொன்றிலும் அகந்த பேதமுண்டு.

47. முதல் மூன்று பூமிகளும், ஜெகஜீவபரம் கீங்காததினாற் பஞ்சாவஸ்கைவாடப்பிரித்துப்பார்க்கும் போது, அஞ்ஞான ஜாக்கிரமாய்.

48. நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு இந்தப்பூமிகள் சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமாகும்.

49. முதலாவது ஞானபூமியை அடைந்தவர் மெல்லமெல்ல முயன்று ஏழாவதாகிய துரியாதீத பத த்தையும் அடைவர்.

50. முதல் மூன்றுபூமிக்குள் மரீனமடைந்தவர் கள் தங்கள் தங்கள் கன்மத்துக்கு அதுகுணமான ஜென்மங்களை பெடுத்து, அததற் குரியபோகற்களை யறுப வித்து, அசுத்தவாசனைபைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக

நீக்கிச் சுத்தவாசனையை அநுகப்படுத்தி, பவரவர் பக்கு வத்துக்கேற்பச் சிலசில ஜென்மங்களில் முக்தியடை வார்களென்பது திண்ணம்.

51. சகல சாஸ்திரக்கருத்தும் எதுவென்றால் சதா வொரேதன்மையும் உபசாந்தமுமான பிரமமே நித்தியமாயுள்ளது. அதன் அபின்னமான, சக்தியின் விஸரசமே ஜெகமாகத் தோற்றிக்கொண்டிருக்கும். அ கந்தாரநாசத்தால் ஜெகத்தோற்றம் கீங்கி ஊமை, கு ருடு, செவிடு, ஒத்து கிற்பதுவே முக்தியாகும்.

52. சொப்பிரகாசமான ஞான சொருபமே அ ண்டபிண்ட சாரசங்களாய்ச் சத்தாய் பிரதிபலித்த மாய்த்தானாயிருக்கிற அத்துவிதாபவமே ஞானம் நித்தியமாகும். இதுவே ஞானச்சுருட்டம்.

சிர்வாணப்பிரகரணம் முற்றிற்று.

வேதாந்தசங்கிரகம்.

சம்பூரணம்.